

Ens en sortirem!

Història d'adaptació d'un CAP

Prefaci

Fem un exercici: que aixequi la mà qui va pensar que el coronavirus de la Xina no arribaria aquí. Fem-ne un altre: que aixequi la mà qui tenia molt clar que el nostre sistema sanitari era millor i estava preparat per a tot.

Introducció

Finals 2019: epidèmia molt important a la Xina. Però és un problema local.
30 de gener: l'OMS declara el SARS-CoV-2 una Emergència de Salut Pública d'Importància Internacional. Però no ens afectarà. Inicis febrer: epidèmia a Itàlia. Però nosaltres no.

Capítol 1: Atropellats

Per la por: no en sabíem prou i la informació era molt inconcreta. Pacients i sanitaris estàvem superats. I la gent moria.

Per la quantitat de gent afectada: vam passar de més de 500 visites ateses al CAP cada dia per tots els professionals sanitaris i socials, a més de 300 visites telemàtiques que comportaven molta incertesa i desconeixement. Estàvem aprenent tots. Sense oblidar els domicilis i les moltes residències del nostre territori.

Pels protocols i l'aprenentatge continuat: el 26 de febrer es va elaborar al CAP Sarrià el primer protocol d'atenció als casos possibles que fossin compatibles amb una infecció per SARS-CoV-2. Entre la darrera setmana de febrer i la primera de març, cada dia teníem un protocol oficial d'actuació diferent que complementava o fins i tot canviava el del dia anterior. Resultat: reunions diàries, aturada de tota activitat assistencial que no fos relacionada amb possibles casos, i molta gestió telefònica i per correu electrònic.

Per l'afectació del personal: arribaríem a tenir alhora 5 metges afectats, 4 infermeres i 3 administratius. A més, 3 metges d'especial sensibilitat que només podien fer atenció no presencial. Per sort, ningú amb clínica greu.

Capítol 2: Adaptats

A març havíem estat reaccionant, sense temps per pensar. Abril va suposar l'alentiment de la pandèmia, i podíem començar a pensar i preveure noves accions. Vam consolidar l'atenció telefònica i de correu electrònic, els protocols els teníem per la mà, gestionàvem més i millor els casos nous com els que ja portaven setmanes. I ateníem i donàvem suport a les residències. Amb tanta feina, a més l'organització va suportar els profes-

sionals aïllats, i va fer el cor fort davant les pèrdues de pacients. Cada dia algú. Cada dia alguna residència afectada. Cada dia un cop. Hores i hores dedicades a l'atenció de la nostra ciutadania. Molt desgast personal, molt cansament, però alhora molta il·lusió i entrega al nostre comès de curar i guarir. Pocs cops s'ha posat tant de manifest el que suposa ser infermera o metgessa, pocs cops els administratius sanitaris han estat tan pressionats.

Capítol 3: Preparats pel canvi?

Abans de la pandèmia, l'entrada al CAP era lliure i s'esperaven a les sales. Amb acompanyants. Venien a veure la seva metgessa o la seva infermera per coses que potser no eren

realment significatives a nivell sanitari, però sí importants per a vostès. I en acabar la consulta ens donàvem la mà. I ens veïem. Vostès veien quan fem cara de preocupats o de

contents. I nosaltres podíem apreciar aquells mínims moviments, aquelles expressions, que ens donaven molta informació. Estem preparats per no fer això?

Epíleg

Les persones que viuen a les residències han patit molt, però potser més encara els seus familiars, que no han pogut estar amb elles quan més les necessitaven. El mateix amb les persones que han perdut un familiar ingressat a un hospital, que no es van poder acomiadar dels seus éssers estimats. Ha mort

molta gent. Hi ha gent encara ara amb seqüeles físiques. I no parlem de les seqüeles psicològiques. També nosaltres, els sanitaris, hem patit molt: per impotència al no tenir possibilitat de lluitar contra un virus tan virulent, però també per la immensitat del seu atac. I malgrat tot ens n'hem sortit. Com diu el

títol d'aquesta història, això va d'adaptació. Per tant, ara toca pensar com hem de funcionar. Perquè es pot tornar a repetir. I l'experiència ens ha de servir per estar preparats.

Moltes gràcies pel seu suport al llarg d'aquests mesos, per la seva comprensió i per la seva responsabilitat.

Roger Vinyeta

Metge de família - Director assistencial
EAP Sarrià, Vallvidrera i Les Planes
@CapSarria

Podreu trobar informació addicional d'interès a:

CAP Sarrià, Vallvidrera i Les Planes
<https://capsarria.com/>